

Chương 16-17

Quỷ Phủ Biệt Cung

hời khắc trôi qua, một lúc sau, trận mưa dứt, bầu trời trở lại quang đãng. Phi Long Tuyền vẫn cuộn cuộn chảy quanh co theo triền Ngọc Trụ Phong, từ trên uốn xuống như một con rồng phô vẩy bạc chiếu ngời. . .

Lão bà áo tía vẫn đưa mắt nhìn tận xa xăm, gương mặt đượm vẻ thất vọng nặng nề.

Ba hôm qua, hôm nào cũng thế, bà chờ đợi nơi đây, đón con người đã hẹn một định kỳ ba tháng!

Người ấy sao lại sai hẹn? Người ấy quyết không thất tín kia mà?

Vừa lúc đó, một bóng xanh đã đến phía sau lưng bà, bà không hay biết gì cả. Bà vẫn lẩm nhẩm mãi:

- Không thể nào chủ nhân Quỷ Phủ Biệt Cung là Độc Cô Công Tử lại là người thất tín? Ta không tin như thế được! Hừ! Nếu người là kẻ xem thường chữ tín, thì cái công vượt đường dài ngàn dặm tìm người ngày trước, nghĩ cũng uổng thay!

Bà vừa buông dứt tiếng cuối, một giọng nói như hòa từ phía hậu phát ra:

- Ma Nương! Tôi đến chậm, để Ma Nương chờ đợi đến ba hôm! Độc Cô Thanh Tùng này xin Ma Nương thứ cho vậy!

Lão bà áo tía, đúng là Ma Nương tại Xích Diệp Cung, nghe tiếng nói, giật mình, nhảy vọt tới phía trước hơn tám trượng, rồi quay người trở lại, vừa đảo mắt tìm vừa cất tiếng:

- Người là . . .

Bà định tiếp nói bằng tiếng “quỷ” nhưng kịp nhìn thấy người xuất hiện có khuôn mặt đẹp tuyệt vời, đôi mắt chiếu ngời một tinh quang, vừa oai nghiêm vừa hòa dịu.

Người đó điểm nụ cười lạnh nhìn lão bà.

Từ kinh ngạc chuyển sang hoan hỉ. Ma Nương vừa bước tới, vừa reo lên:

- Al Độc Cô Công Tử! Thì ra trước sau gì Công Tử cũng đến. Lão chỉ tưởng Công Tử đã quên hẹn rồi!

Độc Cô Thanh Tùng cười nhẹ, thốt:

- Tôi biết Ma Nương chờ đợi! Ma Nương thứ cho nhé!

Ma Nương nhìn sững chàng :

- Công Tử biết tôi chờ đợi! Biết thế mà sao Công Tử không đến?

Độc Cô Thanh Tùng chỉ mỉm cười, chưa chịu giải thích.

Ma Nương lại nhìn chàng, tìm hiểu. Lâu lắm, bà lắc đầu, hỏi:

- Công Tử có mang bức họa đồ theo mình chứ? Minh bắt đầu tìm Biệt Cung ngay! Trời! Tôi và ca ca tôi cách biệt nhau mấy mươi năm rồi, còn gì? Không rõ hiện giờ người...

Bà dứt câu với những lời thốt lên quá thấp, không nghe rõ được, nhưng đôi mắt của bà đắm lệt, chứng tỏ bà đang xúc động niềm đau.

Độc Cô Thanh Tùng an ủi:

- Ma Nương không nên quá bi lụy! Chắc chắn vị ca ca của Ma Nương vẫn vô sự như mấy mươi năm về trước, hiện tại những người trong Biệt Cung, kể như thuộc hàng sư huynh của tôi rồi đó. Ma Nương nghĩ, có phải thế không? Tự nhiên là tôi phải quan tâm đến họ chứ! Ma Nương yên trí đi!

Ma Nương lộ vẻ hân hoan, hỏi:

- Công Tử biết là họ bình an vô sự? Công Tử gieo một niềm vui vô tận nơi tôi đây!

Bà tiếp nói:

- Dĩ nhiên họ là hàng sư huynh của Công Tử, dù Công Tử là người thọ nhân y bát chân truyền của Lệ Quỷ Thượng Nhân, Công Tử vẫn là kẻ đến sau kia mà!

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu:

- Tôi công nhận điều đó! Nhưng tôi hiểu thêm là ba vị sư huynh của tôi, trong thời gian trước đã làm tất cả mọi điều ác trên đời, không có việc ác nhỏ mà họ từ

khước không làm. Nếu không thế thì tại sao lại giam cầm một nơi suốt mấy năm dài sau ngày sư phụ cải tà quy chánh, đổi tước hiệu Đại Mạc Dị Nhân?

Chàng trầm ngâm nét mặt, dừng một chút rồi nói tiếp:

- Tôi chỉ sợ... Giải tỏa cho họ được tự do rồi, họ vẫn chứng nào tật ấy, thì tôi không còn cách nào thu phục họ được...

Ma Nương tròn tròn đôi mắt, nhìn sững Độc Cô Thanh Tùng, hỏi:

- Thì ra Công Tử đã biết quá nhiều về ba vị ấy?

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu:

- Chẳng những tôi biết rõ các sự việc về ba vị sư huynh, mà còn hiểu được cuộc ẩn chửng vũ công ngày nào giữa sư phụ Lệ Quỷ Thượng Nhân và Đông Hải Kỳ Tẩu. Cuộc ẩn chửng đó xảy ra trên Thiên Sơn ngày trước, sư phụ nghĩ rằng bình sanh mình làm nên tội ác quá nhiều, chung quy cũng nhờ vào công phu Quỷ Phủ, do đó người nhất định không thi triển công phu Quỷ Phủ lúc đấu với Đông Hải Kỳ Tẩu. Nếu chẳng vậy, Đông Hải Kỳ Tẩu đã phải bại trong tay sư phụ rồi.

Ma Nương a lên một tiếng, trở mắt nhìn Độc Cô Thanh Tùng.

Bà hết sức vui mừng nhận thấy nhãn quang của chàng ngời lên một sức tích cao thâm kỳ công thần diệu, luyện đến độ siêu hư nhập hóa. Bà reo lên:

- Công Tử đúng là truyền nhân của Lệ Quỷ tại Biệt Cung. Công Tử không hổ là người nối chí của Thượng Nhân đó! Công Tử rất xứng đáng với ngôi vị Cung Chủ Quỷ Phủ Biệt Cung.

Bà cao hứng đến độ quên hẳn sự chênh lệch tuổi tác giữa đôi bên, vội hụp người cúi lạy Độc Cô Thanh Tùng.

Bà tiếp nối:

- Ma Nương xin tham kiến Quỷ Phủ Chủ Nhân! Xin sư phụ rộng ơn thành toàn cho đệ tử! Từ nay, Ma Nương này sẽ là đệ tử muôn đời của Chủ Nhân!

Một bóng xanh thoáng tạt qua, nhường khoảng trống cho ma nương vập đầu làm lễ.

Độc Cô Thanh Tùng làm sao dám nhận sự cung kính của Ma nương biểu lộ hết sức đột ngột ? Chàng không kịp thời ngăn chặn Ma Nương làm đại lễ, vội nhảy sang một bên, quay lại nhìn bà.

Ma Nương vô cùng thất vọng, đứng lên, buồn rầu đưa ánh mắt sang chàng, dò xét. Độc Cô Thanh Tùng điểm một nụ cười, thốt:

- Ma Nương cần gì phải thủ lễ như vậy? Lúc sanh tiền, sư phụ thừa hiểu lệnh ca ca của Ma Nương bí mật đem võ công truyền lại Ma Nương, song sư phụ làm ngơ cho, và còn mặc nhiên chấp nhận cho Ma Nương bá nhận lệnh ca ca làm sư phó. Thời gian đó, lệnh ca ca tuy chưa học được toàn bộ chân truyền của bốn phủ, song người cũng luyện được sáu thành đó, lệnh ca ca thừa sức đối địch với bất cứ cao thủ thượng thặng nào trong vũ lâm hiện tại.

Chàng dừng lại, dò phản ứng trên gương mặt Ma Nương, xem bà có cảm nghĩ gì khi chàng đề cập đến vị ca ca mà bà luôn luôn nhắc nhở, đoạn tiếp nối:

- Huống chi, trong mấy mươi năm, giam mình trong cô tịch, giữa bốn bức tường, lệnh ca ca đã khổ luyện ngày đêm, công lực đó không biết tiến triển đến mức độ cao diện nào mà lường được.

Ma Nương đột nhiên hỏi:

- Nếu đem ca ca tôi sánh với Cửu Long Thần Ma, thì sao?

Độc Cô Thanh Tùng đáp:

- Ma Nương còn ngang ngửa với Cửu Long Thần Ma, như vậy cần gì phải hỏi. Nếu đem lệnh ca ca so sánh với lão ma đầu?

Ma Nương lắc đầu:

- Không! Không phải vậy đâu! Cửu Long Thần Ma thừa hiểu tôi là thân tính của Xích Diệp Phu Nhân là con gái lớn của Thần Ma, nên người nhượng tôi đấy thôi, chứ lấy thực lực mà cân thì tôi còn kém xa lắm!

Độc Cô Thanh Tùng nhớ đến ba tượng đồng tại tòa thạch lâu, trong Tàng Long trang, một tượng trưng Kim Xoa Giáo Chủ, một tượng trưng cho Lục Vũ Lệnh Chủ, còn người vận áo hồng, chàng chưa biết tượng trưng cho ai.

Giờ, nghe Ma Nương nói như thế, chàng mới rõ là Xích Diệp Phu Nhân, trưởng nữ của Cửu Long Thần Ma.

Chàng miên man nghĩ ngợi, trong ba người chỉ có Kim Xoa Giáo Chủ là không có con trai hoặc con gái bên cạnh, nếu đúng chàng là con của Thánh Kiếm Vũ Sĩ Độc Cô Phong, mà vợ chánh thức của Thánh Kiếm Vũ Sĩ là Ngọc Kiếm Tiên Cơ không sản dục thì chắc hẳn chàng là con của Kim Xoa Giáo Chủ vậy.

Nghĩ đến đó ánh mắt Độc Cô Thanh Tùng chớp ngời lên, tinh quang chiếu hung tợn vô cùng.

Ma Nương kinh hãi, thấp giọng thốt:

- Công Tử! Minh đi gặp ca ca tôi đi! Quý Phủ Biệt Cung ở nơi nào, chắc Công Tử có tìm đến rồi chứ!

Độc Cô Thanh Tùng đáp:

- Tôi có đến thạch thất, chỗ sư phụ luyện đơn, và lưu lại đây bảy mươi hai ngày, còn Biệt Cung ở đâu, tôi chưa được biết. Ma Nương chờ đây một chốc nhé! Tôi đi đây, và sẽ trở lại ngay.

Ma Nương gật đầu:

- Công Tử đừng để tôi chờ lâu!

Bóng xanh khẽ chớp, trong thoáng mắt Độc Cô Thanh Tùng đã khuất dạng.

Ma Nương kinh hãi, thầm nghĩ:

- Quý Ảnh Vô Hình Kinh Công! Chỉ trong vòng bảy mươi hai hôm Độc Cô Công Tử sẽ lãnh hội toàn bộ chân truyền của Quý Phủ?

Bà đang tự thốt với mình, bỗng thất sắc thấy giòng nước Phi Long Tuyền đột nhiên rung tóc lên.

Một tiếng nổ long trời tiếp theo, giòng suối khô kiệt không còn một giọt nước.

Ngọc Trụ Phong êm lặng phi thường.

Ma Nương kinh hãi kêu lên:

- Quái Đủ! Trong thiên hạ lại có việc quái lạ như thế được sao?

Một bóng xanh từ trên không bay vút xuống. Độc Cô Thanh Tùng đã xuất hiện trước mặt bà.

Chàng cười, thốt:

- Ma Nương có thấy việc lạ chẳng? Không có gì lạ cả. Phi Long Tuyền là cửa chánh của Quỷ Phủ Biệt Cung. Ma Nương hãy nhìn lên kia, xem thì biết.

Ma Nương nhìn theo tay chàng chỉ, lại kêu lên, to tiếng hơn.

Nơi lưng chừng Ngọc Trụ Phong, một khung cửa độ hai trượng cao, cũng gần ấy trượng rộng, hiện ra lồ lộ.

Nơi ngạch trên khung cửa, bốn chữ to lớn hiện ra: Quỷ Phủ Biệt Cung.

Ma Nương buông tiếng thở dài, thốt:

- Không thể tưởng tượng được, muốn vào Quỷ Phủ Biệt Cung, phải làm cho kiệt giòng Phi Long Tuyền trước. Khung cửa ẩn mình trong suối, còn bảo ai kiếm tìm cho ra chứ?

Bà day qua hỏi Độc Cô Thanh Tùng:

- Công Tử làm cách nào ngăn trở giòng nước?

Chàng đáp:

- Trên đỉnh Ngọc Trụ Phong, có một nơi bí ẩn, nơi đó có một con đường nước, muốn làm cạn lòng suối Phi Long, phải chuyển hướng cho lòng nước chảy theo con đường mình vừa phát giác đó.

Ma Nương tung mình vọt tới độ bảy tám trượng, rồi từ đó thẳng đường lên đỉnh Ngọc Trụ Phong.

Đường lên dốc đứng như cái tên của tòa núi sừng sững như chiếc cột trồng, nếu không là tay có vũ công thượng thặng dừng hòng tiến được mấy trượng.

Lên đến chánh môn của Quỷ Phủ Biệt Cung, Ma Nương dấm ướt mồ hôi, bà dừng lại thở dốc. Nhưng, bà trở mắt kinh ngạc: Độc Cô Thanh Tùng đã có mặt tại đây rồi.

Chàng đứng tại khung cửa, bình tĩnh điểm một nụ cười.

Chàng lên lúc nào, theo lối nào?

Hơi thở vẫn điều hoà, thần thái vẫn điềm nhiên, không có một thay đổi nào chứng tỏ chàng có phỉ sức.

Ma Nương hết sức thán phục. Đưa mắt nhìn vào bên trong. Ma Nương cảm thấy rợn người. Một luồng gió lạnh âm chường từ bên trong Quỷ Phủ thổi ra, Ma Nương nghe giá buốt xám nhập tận tạng phủ.

Độc Cô Thanh Tùng trông tình hình Ma Nương, chàng nghiêm giọng thốt:

- Ma Nương dù sao cũng là môn đệ của Quỷ Phủ, đến nơi đây rồi phải tỏ hùng tâm dũng chí, cớ sao lại khiếp hãi như vậy? Phấn khởi lên đi!

Ma Nương ấp úng:

- Tôi...tôi...phải, sư thúc nói phải.

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu:

- Phải đấy, từ nay trở đi, Ma Nương nên gọi tôi là Chưởng Môn sư thúc.

Ma Nương lập lại:

- Chưởng Môn sư thúc!

Độc Cô Thanh Tùng lại gật đầu lượt nữa, đoạn tiến thẳng vào trong.

Chàng đi như kẻ rất quen thuộc nơi đây từ lâu, không do dự, không ngập ngừng nhìn qua ngó lại tìm tòi.

Cách kiến trúc của tòa Quỷ Phủ Biệt Cung này hết sức tân kỳ nguy dị, chứa đựng vô cùng huyền diệu, nơi nào cũng biểu lộ một môn công siêu việt nói lên mức độ lĩnh hội võ học của chủ nhân. Thời gian hoàn thành công tác kiến trúc hẳn không phải ngắn.

Không gian trong Quỷ Phủ Biệt Cung sáng xanh mờ ảo trầm trầm lạnh lạnh, một không gian không dành cho những người sống, tử khí như lúc nào cũng đè nặng khắp nơi.

Theo sau Độc Cô Thanh Tùng, Ma Nương đã đi qua ba gian thạch thất, đặt chân đến một con đường hoành, đứng phải một ao đầy nước, nước trong veo, nhìn không thấy đáy, không rõ cái ao sâu đến bao nhiêu trượng.

Tuy là ao, song nước trong ao lại kêu âm âm, một hiện tượng hết sức kỳ quái, khiến Ma Nương kinh sợ thất thần.

Độc Cô Thanh Tùng hạ thấp giọng, thốt:

- Đây là ao dùng trừng phạt môn đồ phạm pháp, nên có cái tên gọi là Hình Trì, bị vớt xuống đây rồi, thì kể như vĩnh viễn không được siêu sanh.

Cả hai dọc quanh ao, đi tận đến đầu đối diện.

Đột nhiên, Ma Nương thấy hoa mắt lên, trong chớp nhoáng, Độc Cô Thanh Tùng biến đâu mất. Bà hết sức kinh hãi, ngẩng đầu lên, nhìn thấy một lỗ hổng hình tròn hiện ra trên đỉnh đầu.

Không chậm trễ, Ma Nương liền vọt lên, chui lọt qua lỗ hổng, trên ấy là tòa đại sảnh. Bà nhìn thấy Độc Cô Thanh Tùng đã có mặt tại trung tâm sảnh đường.

Chàng đưa tay vẫy Ma Nương, cao giọng thốt:

- Nơi đây là bốn điện trong Quỷ Phủ, đến đây rồi, không một ai có thể vi phạm giới luật của bốn phủ, kẻ phạm vào giới luật lập tức bị giết chết, chẳng cần phải truy cứu ân giảo.

Chàng thốt xong, chuyển mình sang phía tả, theo một cánh cửa ngách, chui qua bên kia. Ma Nương bám sát theo chàng.

Độc Cô Thanh Tùng dạy lại, bảo nhỏ:

- Ma Nương! Mình đã đến đài điện của bốn phủ Tổ Sư Quỷ Vương rồi.

Bên hữu đại điện, có một hành lang kéo dài đến một chỗ tối tăm, gió lạnh lại thổi vi vu trong hành lang đó. Cả hai từ từ cất bước.

Độc Cô Thanh Tùng hạ thấp giọng, tiếp nối:

- Ma Nương bước tới hai bước, về phía tả của tôi đây mà đi!

Ma Nương tuy đi trong gió lạnh, mà mồ hôi xuất ra đầm đề, bà nghĩ:

- Tôi đã đi sau Công Tử, sát bên đây mà, chẳng lẽ như thế lại lạc đường à?

Nhưng bà không dám cãi, vội làm y theo lời chàng.

Đột nhiên, một tiếng động vang lên như tiếng kim khí rít trong không gian bên trên đỉnh đầu Độc Cô Thanh Tùng và Ma Nương. Một thanh đao nặng ít lắm cũng trăm cân, bổ xuống.

Ma Nương hoảng sợ, không còn né tránh được nữa, rú lên:

- Chết rồi!

Độc Cô Thanh Tùng nhanh như chớp, đưa ngón tay ra điểm vào vách đá bên hữu kêu bốp một tiếng.

Thanh đao đang lao vút xuống với cái đà của vật nặng trăm cân, bỗng nhiên dừng lại, lơ lửng trên không, cách đầu cả hai độ nửa tấc.

Ma Nương lè lưỡi, thốt:

- Nguy hiểm vô cùng!

Độc Cô Thanh Tùng liếc nhanh mắt sang bà một thoáng không đáp, cứ từ từ tiến tới. Đi được bảy bước, chàng bỗng thét lên:

- Nhanh!

Ma Nương không hiểu gì cả, nhưng đã đoán được là có gì lạ sắp xảy ra.

Độc Cô Thanh Tùng vừa thét, vừa nắm cánh tay hữu của bà, nhảy vọt tới trước ba trượng. Thân pháp của chàng nhanh không thể tưởng, nếu so với làn điện chớp, kể ra còn nhanh hơn nữa.

Bà vội quay người nhìn lại, thấy lối đi đã bị bít mất rồi.

Lúc đó, cả hai đều đến trước một tòa nhà đá, cách vách độ ba phân.

Nếu Độc Cô Thanh Tùng trong cái nhảy, chồm tới một chút cả hai đều ập mình vào vách đá rồi, chàng toàn định thế nào vọt tới rất vừa vặn, hơn nữa, phía sau bững đá rơi xuống bít lối chàng thông cũng không cách xa gì lắm, nếu trễ một chút thì họ không qua lọt bững đá, hoặc giả họ rơi sát bững đá qua, sẽ bị thương tích ngay.

Ma Nương sợ đến tái người. Bà ấp úng hỏi:

- Thế này là sao? Tình hình ở đây nguy hiểm quá!

Độc Cô Thanh Tùng thở phào, đáp:

- Đây là nơi giam cầm ba vị sư huynh, nếu không nhờ luyện được khinh công của bốn phủ, thì quyết không thể nào qua lọt kịp thời, vì bững đá buông xuống nhanh không tưởng tượng nổi. Chẳng những thế, mình còn bị nó đè nhẹp, chết mất xác.

Ma Nương càng sợ tái mặt, thốt:

- Nếu vậy, dù tôi có biết Quỷ Phủ ở nơi nào trước đây, cũng không thể cứu thoát cả ca tôi ra khỏi nơi giam cầm.

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu:

- Đúng vậy. Mà biết đâu, Ma Nương lại phải bỏ xác tại đây.

Cả hai lại theo vách đá, đi tới, độ hai trượng nữa, đến một khung cửa hồng. Cánh cửa bằng đá, đóng kín im lìm.

Độc Cô Thanh Tùng đưa chân đạp mạnh một phát. Cánh cửa từ từ mở ra. Cả hai cùng trở mắt nhìn vào bên trong khung cửa vừa mở rộng. Ma Nương không dần được cơn kinh hãi, ả lên một tiếng.

Bên trong, là một tòa đại điện, khảm ngọc, lát vàng, huy hoàng rực rỡ vô cùng.

Nơi trung tâm điện, một lão nhân râu ngắn mặc áo tía ngồi ngay dưới nền, mắt nhắm nghiền, dáng dấp trang nghiêm uy mãnh, hai tay cầm ngang một chiếc Quỷ Đầu Hàn Thiết Trọng, đặt nằm trước mặt.

Độc Cô Thanh Tùng dẫn Ma Nương bước tới, còn cách lão nhân độ ba thước, dừng lại, sửa dáng trang nghiêm, cung kính quỳ xuống, thốt:

- Bốn phủ Đệ Tam Đại Chương Môn, đệ tử Độc Cô Thanh Tùng bái kiến Tổ sư!

Chàng cúi lạy y, lạy bốn lạy. Ma Nương cũng làm y theo chàng.

Xong, Độc Cô Thanh Tùng đứng lên, bước tới một bước, đưa tay toan chụp lấy chiếc Quỷ Đầu Hàn Thiết Trọng.

Vừa lúc đó, một luồng âm phong từ bên hông cuốn đến kích chàng.

Đồng thời có tiếng quát vang lên:

- Tiểu tử từ nơi nào đến đây, dám ngang nhiên hành động như thế tại Quỷ Phủ?

Độc Cô Thanh Tùng rút tay về, không nhìn người buông tiếng quát, chàng quay sang Ma Nương thốt nhanh:

- Ma Nương lui lại ba trượng, nhanh lên!

Ma Nương không dám chậm trễ, vội đảo bộ lùi lại, vận dụng nhãn quang nhìn xem sự thể diễn tiến thế nào.

Chợt, bà bỗng kêu lên:

- Đại ca!

Bà nhún chân, nhảy vọt trở lại chỗ cũ.

Độc Cô Thanh Tùng thấy vậy hét lên:

- Ma Nương! Không được đâu! Đại ca của Ma Nương bị giam cầm mấy mươi năm rồi, oán hận đầy lòng, tâm trí lại bất định, không thể trong nhất thời nhận ra Ma Nương đâu!

Ma Nương không tin là sự trạng sẽ đúng như lời Độc Cô Thanh Tùng, bà trở mặt nhìn người vừa xuất hiện phóng đạo âm phong kích chàng.

Người đó tóc rối, đầu bù, đã biến sang màu bạc, phủ bên trên như một ổ cỏ trắng khô. Đôi mắt người đó sáng quắc như hai điểm sao, sáng đến độ bật tia nhìn như bắn lửa rực lên. Mặt người đó tím hắc, niêm phần hận bùng lộ thấy rõ.

Ma Nương bất giác kinh sợ thất thần, vội lùi lại ba bước.

Vừa lúc đó hai người nữa lại xuất hiện, cũng với khí thế vô cùng hung hãn như người trước.

M ẮT TRANG.....

Chương 17

Bích Nhân Thần Tăng

người trung niên đưa tay mời Thần Phủ Khai Sơn.

Vào trong rồi, Thần Phủ Khai Sơn bắt chuyện liền:

- Tại hạ vì chiếc Kim Đảnh Võ Lâm nên đến đây.

Ngưon Nhi nghe thế, soạt chân xuống nền, tay rút vội nhanh kiếm ra khỏi vỏ, gần giọng hỏi:

- Người định chiếm báu vật của tổ tiên ta? Người sẽ chết không hay hồn đấy!

Thần Phủ Khai Sơn khẽ liếc nhìn hắc, thấy hắc thanh kỷ tuần dật, nhưng đôi mày có ẩn sát khí, lão thâm tiếc khuyết điểm đó.

Lão điểm nụ cười, đáp lời hắc:

- Lão phu có tài có đức gì mà mong vọng chiếm hữu chiếc Kim Đảnh của võ lâm! Trái lại lão còn lo ngại cha con người thế cô người ít, khó thể bảo trì được vật báu là khác.

Người trung niên kinh hãi, hỏi:

- Cao huynh thấy sao mà nói như thế?

Thần Phủ Khai Sơn đáp nhanh:

- Sớm muộn gì Huyết Ma Bang cũng mưu đồ việc này, và chúng sẽ chiếm mất vật báu!

Ngươn Nhi nhớ lại hai đêm rồi, hấn đã giết gần mười tên, hấn tự đắc, thốt:

- Cái bọn bị thịt đó...

Hấn chưa dứt lời, bỗng thấy người trung niên biến sắc.

Hấn toan hỏi, người trung niên nhanh như chớp, bay vọt ra cửa, nhảy lên nóc nhà, rồi phóng mình sang hướng Tây.

Trong phòng, Ngươn Nhi đứng trước mặt Thần Phủ Khai Sơn, thanh kiếm lăm lăm trong tay, như chờ chờ nếu Thần Phủ Khai Sơn nhích động là hấn xuất thủ liền.

Thần Phủ Khai Sơn nhìn hấn, mỉm cười.

Một lúc sau, người trung niên trở vào, mặt còn lộ vẻ giận.

Ngươn nhi hỏi liền:

- Kể nào thế hở phụ thân? Để con đi một vòng xem có gặp ai không nhé?

Người trung niên lắc đầu:

- Vô ích! Đến ta mà còn không tìm được kẻ đó, con có ra đấy cũng chẳng gặp gì được đâu.

Đoạn, người trung niên day qua Thần Phủ Khai Sơn, đưa mắt nhìn lão như ngầm hỏi về việc đã bỏ dở.

Thần Phủ Khai Sơn cười nhẹ, hỏi lại:

- Huynh đài có thể cho tại hạ biết cao tánh đại danh?

Người trung niên lắc đầu đáp:

- Đã là giòong dõi của Vô Danh Kiếm Khách thì làm gì có tên họ?

Thần Phủ Khai Sơn mỉm cười, tiếp nói:

- Vậy thì tại hạ xưng huynh đài là Vô Danh huynh, có được chăng?
- Tùy Cao huynh, muốn gọi sao cũng được, chẳng quan hệ gì.
- Vô Danh huynh biết Huyết Ma Bang Chủ là ai chăng?
- Tại hạ chẳng nghe nói đến ba vị Đàn Chủ trong Huyết Ma Bang, còn Bang

Chủ là ai thì chưa được rõ.

Thần Phủ Khai Sơn lộ vẻ nghiêm trọng hơn, thốt:

- Tại hạ cố gắng truy nguyên điều đó suốt ba năm, may ra vừa được biết. Bang Chủ Huyết Ma Bang là một trong số các Thiên Tôn Lệ Quỷ từng giao tang tác trên giang hồ năm mươi năm về trước.

Người trung niên kêu lên:

- Vạn Cực Thiên Tôn là Lệ Quỷ Thượng Nhân?

Thần Phủ Khai Sơn đáp nhanh:

- Đúng vậy !

Người trung niên biến sắc, trầm lặng một lúc, rồi buông tiếng thở dài:

- Nếu Kim Long Kiếm Pháp gia truyền của tại hạ dừng thất lạc hai chiêu cuối là Dăng Kiếm và Tường Kiếm, thì tại hạ có sợ gì lão ấy? Tiếc thay...

Y hần học như tiếc hận sự đó lắm, đoạn tiếp nói:

- Cao huynh có biết không? Hai chiêu đó là tuyệt chiêu của thuật Ngự Kiếm tối cao đấy?

Y lại trầm ngâm một lúc nữa sau cũng cao giọng thốt:

- Võ Lâm Kim Đảnh là vật chí bảo gia truyền của giòng họ Vô Danh Kiếm Khách, tại hạ nguyện bảo vệ nó đến giọt máu cuối cùng, quyết không bao giờ để rơi vào tay kẻ vô lương vậy. À, Cao huynh có biết chừng nào Vạn Cực Thiên Tôn đến đây không?

Thần Phủ Khai Sơn đáp:

- Vợ chồng Vạn Cực Thiên Tôn có thể đến bất cứ lúc nào. Ngay từ bây giờ, Vô Danh huynh nên phòng bị hết sức chu đáo mới được.

Thốt xong, Thần Phủ Khai Sơn đứng lên, y muốn cáo từ. Người trung niên muốn nói gì đó lại thôi, nhưng Thần Phủ Khai Sơn đã đoán được người trung niên muốn gì rồi. Lão thốt:

- Đêm nay, hân hạnh được gặp Vô Danh huynh, chắc mình còn có dịp gặp nhau nữa vậy. Tại hạ cư ngụ tại Long Thuận khách điểm gần đây, nếu Vô Danh huynh có việc cần sai khiến, cứ treo trước cửa phòng này một vuông khăn trắng trong khoảnh khắc tại hạ sẽ đến ngay.

Người trung niên không còn nghi ngờ Thần Phủ Khai Sơn nữa, bước tới nắm tay lão, tỏ ý cảm kích vô cùng, thốt:

- Cao huynh có thanh tình như thế, tại hạ xin ghi nhớ suốt đời.

Y dừng lại, trầm ngâm một lúc, đôi mắt bật tia sáng kỳ dị, chăm chú nhìn Thần Phủ Khai Sơn, miệng lẩm nhẩm những gì nghe không rõ, đột nhiên y hạ thấp giọng thốt:

- Nếu đêm mai, Cao huynh có thư thả, xin đến đây, cùng tại hạ quan sát một chỗ trong khu Tề phủ này, tại hạ nghĩ là nơi đó xưa kia Tề Vương chôn dấu chiếc Kim Đảnh Võ Lâm.

Y tỏ vẻ thất vọng:

- Ba tháng nay, cha con tại hạ đã ra công tìm khắp chốn quanh khu Tề phủ này, nhưng chẳng thấy gì đáng chú ý, chỉ có nơi ấy là tại hạ nhận ra có nhiều điểm khác lạ...

Thần Phủ Khai Sơn trang trọng đáp:

- Vô Danh huynh đã đặt niềm tin nơi tại hạ, tự nhiên là tại hạ vui nhận cái hân hạnh đó, quyết không sai hẹn đâu.

Thốt xong, Thần Phủ Khai Sơn cúi đầu chào biệt, thoát mình ra cửa, giở thuật khinh đẳng vọt đi, thoảng mắt đã đến bên tường.

Vượt qua đầu tường, đáp xuống bên ngoài, đi độ mười bước, Thần Phủ Khai Sơn bỗng nghe tiếng mõ vang lên cốc... cốc...

Tiếng mõ phát ra trong vòng ba trượng trở lại.

Thần Phủ Khai Sơn giật mình, lùi lại ba bước, tự nghĩ:

“Nhân vật nào đây? Đã đến gần ta trong vòng ba trượng mà ta không hay biết gì cả, hửn không phải tay vừa đâu?”

Lão quay đầu nhìn lại, thấy một lão hòa thượng có đôi mày bạc trắng, đang ngồi dựa vào chân tường. Hòa thượng nhắm nghiền đôi mắt, nhưng tay thì thỉnh thoảng lại cầm dùi nện vào chiếc mõ đặt trước mặt.

Thần Phủ Khai Sơn biết ngay lão hòa thượng này hửn phải có ý tứ gì nên giờ khắc này vẫn còn quanh quẩn nơi phủ trách của Tề Vương.

Không dẫn đo gì cả. Thần Phủ Khai Sơn vội đẩy ra một chưởng kính, đồng thời lão quát to:

- Lão sư phụ! Tuy nơi đây vắng vẻ, song không phải là chỗ không người! Ít ra, cũng còn có lão phu chứ?

Đẩy ra chưởng kính đó. Thần Phủ Khai Sơn dùng ba thành công lực, chưởng phong vút đi cũng khá mạnh. Nhưng chưởng vừa đến gần lão hòa thượng liền vọt ra hai bên, bay tuốt về phía sau.

Nhà sư già không nhút nhít, mắt vẫn nhắm nghiền, tay vẫn chóc chóc nện mõ.

Thần Phủ Khai Sơn hết sức kinh hãi, biết gặp phải tay thượng đỉnh võ lâm, không còn dám vọng động nữa, vội bước tới hai bước, vòng tay cung kính hỏi:

- Dám xin lão sư phụ cho biết đạo hiệu để Thần Phủ Khai Sơn tôi khỏi thất lễ tôn kính...

Lão hòa thượng đưa chiếc dùi nện hai phát trên chiếc mõ, đôi mắt vẫn nhắm nghiền, cất tiếng đều đều như tiếng kinh niệm không cao không thấp, không mau không chậm:

- Chiếc Võ Lâm Kim Đảnh là vật dành cho những bậc đạo cao đức trọng, há phải mỗi ai cũng có thể muốn dòm ngó lúc nào cũng được sao? Người dù là Thần Phủ Khai Sơn, dù là nhân vật trong Lục Kỳ, chút hư danh đó nào đã đủ đâu cho người manh tâm chiếm hữu một vật quý giá vô song? Người xét mình có đức, có tài gì?

Thốt xong, lão hòa thượng tiếp tục niệm kinh, thỉnh thoảng lại nện mõ vang lên cốc cốc xem như không có Thần Phủ Khai Sơn trước mặt.

Thần Phủ Khai Sơn bất bình vì lão hòa thượng nghi cho mình có ý chiếm đoạt chiếc Kim Đảnh, song lão cố dần lòng vì lão có lòng kính trọng hòa thượng mà lão cho là một nhân vật siêu phàm. Lão thốt:

- Lão sư phụ dựa vào đâu lại cho Thần Phủ Khai Sơn Cao Mãnh này có ý muốn chiếm đoạt Võ Lâm Kim Đảnh? Dù sao đi nữa, Cao Mãnh tôi tự xét mình có đức độ gì lại dám mơ mộng đến một tấc đất dành cho người lãnh tụ võ lâm?

Lão hòa thượng hừ lên một tiếng, vẫn đều tay nện mõ.

Đột nhiên, hòa thượng mở to đôi mắt, bắn ra hai tia thanh quang chớp lên như điện. Thần Phủ Khai Sơn Cao Mãnh hoảng kinh, nhảy lùi lại xa hơn trượng, cao giọng hỏi:

- Lão sư phụ có phải là Bích Nhãn Thần Tăng trên Thiếu Lâm Tự chăng? Thảo nào mà lão sư lại không muốn chiếm chiếc Kim Đảnh.

Bích Nhãn Thần Tăng nhắm nghiền đôi mắt lại như cũ, đoạn trầm giọng thốt:

- Người cho rằng lão tăng không đủ tài chiếm hữu?

Thần Phủ Khai Sơn thừa hiểu Bích Nhãn Thần Tăng là một nhà sư cao niên còn sống sót lại trong số những vị thiền sư cao niên của Thiếu Lâm phái.

Riêng Bích Nhãn Thần Tăng khác hẳn các vị tiền bối đồng phái, tâm tánh thì hẹp hòi, vui buồn bất thường, động chút gì bất bình thì không ngại khai sát giới.

Võ công của Bích Nhãn Thần Tăng thì cao tuyệt, cao đến mức độ không lường, Thần Phủ Khai Sơn Cao Mãnh thừa hiểu Thần tăng lợi hại như thế nào, lão đâu dám trêu vào?

Dĩ nhiên Thần Phủ Khai Sơn có ý nhường Bích Nhãn Thần tăng rõ rệt nên hấp tấp thốt:

- Thần tăng có phép lực vô biên, nếu chịu đảm nhiệm vai trò lãnh tụ võ lâm, thì còn gì hân hạnh cho giang hồ?

Bích Nhãn Thần Tăng hừ lạnh một tiếng, gõ lên hai tiếng mõ, thốt:

- Nếu người đã nói như thế, thì đừng bao giờ hỏi đến Võ Lâm Kim Đảnh nữa. Hãy theo Trí Nhân và Trí Quả an dưỡng một nơi trong vài tháng, rồi hẳn hay.

Thần Phủ Khai Sơn nghe Bích Nhân Thần tăng muốn an trí mình tạm thời tại một nơi, không dần được cơn giận nổi trào, cao giọng thốt:

- Bích Nhân Thần Tăng! Người nói thế là nghĩa gì? Tôi đã nể người là bậc cao đạo niên trọng, nên dùng lễ đối đãi, chứ Cao Mãnh này đâu phải là kẻ chịu sự sai xử của bất kỳ ai?

Nào ngờ, Thần Phủ Khai Sơn vừa buông dứt tiếng cuối từ phía sau lưng, vang lên một tràng cười ngạo nghễ. Tiếp theo đó, hai đạo nhu phong quét tới, tuy nhẹ nhàng nhưng uy mãnh vô tưởng.

Dù biết mình có kém Bích Nhân Thần Tăng, song thân danh là một nhân vật trong Võ Lâm Lục Kỳ, võ công nào phải tầm thường, hai đạo nhu phong từ phía sau vừa quét tới, Thần Phủ Khai Sơn thoáng nghe tiếng gió lạ đã biết mình bị đánh lên rồi. Chỉ khẽ nhích động thân hình một tý tránh khí đạo chỉ phong dễ dàng, đồng thời hai tay lão phát ra một vòng, hai vầng hào quang bắn ra, đôi phủ sắc bén đã nắm gọn trong tay, sẵn sàng ứng chiến.

Hai hòa thượng đánh lên huyệt đòn, vội nhoài người tới, công tiếp.

Thần Phủ Khai Sơn rít lên một tiếng, múa rút đôi phủ tỏa hào quang ra lan rộng một vầng quanh người, hào quang đột nhiên bắn sang hai hòa thượng.

Hai hòa thượng cười lạnh mấy tiếng, đang hiệp nhau liền phan tán nhanh chóng ra hai bên, tránh đạo hào quang của đôi phủ, đoạn từ hai bên xuất thế công vào.

Thần Phủ Khai Sơn nghĩ rằng địch đông mà mình thì đơn độc, gia dĩ có Bích Nhân Thần Tăng là tay tuyệt đỉnh võ lâm, nếu dần dai cuộc đấu thì bất lợi, trong trường hợp này đánh mạnh, đánh nhanh được chừng nào càng có lợi chừng ấy.

Lão lập tức vận công vào đôi tay, vũ lộng đôi phủ vù vù như gió cuốn, khí lạnh bốc lên rợn người.

Đột nhiên, Thần Phủ Khai Sơn hét to lên một tiếng một chiếc phủ ngời lên, bất thành linh chiếu nhanh đến hòa thượng bên tả.

Hòa thượng lập tức trầm mình xuống, toan tránh làn phủ bay qua nhưng Thần Phủ Khai Sơn đã biến thế ảo diệu vô cùng, chiếc phủ đang bay vèo mảnh liệt như vậy,

lão vội trảm xuống một tý, làn phủ bay qua, tuy hòa thượng đã hạ thấp thân khu xuống sâu nhưng cũng không tránh kịp.

Chiếc phủ bay ngang tầm ngực của hòa thượng chỉ còn một phần ngàn giây đồng hồ nữa là hòa thượng sẽ bị chặt làm đôi nếu không thì cũng nát ngực ra chết lập tức.

Nhưng, Thần Phủ Khai Sơn cảm thấy có một đạo lực vô hình từ đâu bay vút tới xô tạt lão dịch sang bên một bước.

Chiếc phủ cũng theo đà, dịch theo, hụt đích, giáng mạnh xuống đất lún sâu hơn năm tấc.

Hòa thượng đứng bên hữu cười lạnh một tiếng tung ra một chưởng.

Bình!

Chưởng kinh phát xuất lúc bất thần, Thần Phủ Khai Sơn không thể nào tránh kịp, lãnh trọn chưởng kinh nơi vai hữu, lão nghe đau nhói lên, cánh tay hữu như rơi đầu mất.

Qua phút giây thăng thốt, Thần Phủ Khai Sơn đã nhận định tình hình rõ rệt, lập tức lão vung chiếc phủ ra với tất cả phần nộ quét từ bên này sang bên kia, lão không nhắm một hòa thượng mà lão nhắm cả hai, hụt người này còn người khác.

Hai hòa thượng kinh hãi trước phản ứng chớp nhoáng của địch vội lùi lại, nhường cho lưỡi phủ đi qua.

Nhưng bị cái hại một chưởng nơi vai vừa rồi, Thần Phủ Khai Sơn cảm hờn, lão quyết liều mạng hạ cho kỳ được ít lắm cũng một hòa thượng, rửa cái nhục vừa qua.

Một lưỡi phủ quét qua, rít gió vù vù, hụt đích, lập tức Thần Phủ Khai Sơn vừa đảo bộ bước tới, vừa hoành tay đánh trả lưỡi phủ lại.

Hai hòa thượng khiếp sợ trước khí thế hùng mãnh của địch, không dám đương trường đón chận, cứ lùi mãi.

Họ lùi một bước, Thần Phủ Khai Sơn lại chồm tới một bước. Chiếc phủ vẫn quét qua quét lại vù vù.

Bích Nhân Thần Tăng ngồi tĩnh tọa bên ngoài cuộc chiến, vẫn đưa mắt theo dõi Trí Nhân và Trí Quả giao thủ với Thần Phủ Khai Sơn.

Lão thấy hai đồ đệ chỉ lùi mà không tiến, cố thủ chứ chưa khởi thế công, toan can thiệp giúp đỡ đồ đệ một tay, hạ bớt khí thế hung hăng của địch.

Quét lưỡi phủ ba lần qua lại, vẫn huyệt Trí Nhân và Trí Quả, tuy nhiên Thần Phủ Khai Sơn được cái lợi thế là lấn sang đất địch.

Bất thành linh, một vật sáng trắng bay vút đến ngực Bích Nhân Thần Tăng.

Thì ra, Thần Phủ Khai Sơn tuy giao thủ với hai hòa thượng, xong cái đích chánh của lão là Bích Nhân Thần Tăng.

Lão cố dồn ép hai hòa thượng lùi về là để thu hẹp khoảng cách giữa lão với Bích Nhân Thần Tăng thôi.

Khi thấy đã vừa tầm rồi, Thần Phủ Khai Sơn nhanh như chớp phi vút lưỡi phủ sang Bích Nhân Thần tăng liền.

Trí Nhân trông thấy, kêu lên thất thanh:

- Sư tổ đề phòng!

Nhưng trái với sự tưởng tượng của Trí Nhân, lưỡi phủ vừa đi được nửa đường lại hoành ngược trở lại.

Bốp!

Lưỡi phủ như làn điện chớp xẹt trúng ngực của Trí Nhân, hòa thượng chỉ kịp rú lên một tiếng ngã xuống chết liền.

Trong lúc đó, Thần Phủ Khai Sơn chỉ còn sử dụng được một cánh tay tả, còn cánh tay hữu thì bị tê dại ngay từ lúc bị một chưởng trên vai. Lão nghĩ, nếu trong tình thế này, Bích Nhân Thần Tăng xuất thủ thì lão không mong gì đối địch nổi.

Lão thấy cần phải chạy đi và chạy sớm chừng nào càng có lợi chừng nấy.

Gót chân vừa nhún khể xuống đất, thân hình Thần Phủ Khai Sơn đã vọt xa ngoài bốn trượng.

Bích Nhân Thần Tăng hừ lạnh một tiếng gần giọng:

- Đừng chạy, vô ích!

Câu nói vừa buông gọn, không rõ thần tăng nhích động thân pháp cách nào, đã chặn trước mặt Thần Phủ Khai Sơn, vẫn trong tư thế ngồi xếp bằng tròn. Thần Phủ Khai Sơn biến sắc rỏ chân sang một bên vọt đi hơn trượng.

Nhưng Bích Nhân Thần Tăng vẫn xê dịch thân hình theo đón chân trước mặt, vẫn với tư thế ngồi xếp bằng.

Bây giờ Thần Phủ Khai Sơn mới thấy vũ công của mình sánh với Bích Nhân Thần Tăng như trời với vực. Hai hòa thượng Trí Nhân và Trí Quả thuộc hàng sư huynh đệ của chương môn nhân Thiếu Lâm phái là Trí Tử Thiền Sư, họ còn tôn kính Bích Nhân Thần Tăng là sư tổ thì đủ biết thân phận của Thần Tăng trong võ lâm cao đến bậc nào.

Như Thần Phủ Khai Sơn thì bất quá tài nghệ xuýt soát Trí Nhân và Trí Quả, thì sánh làm sao được với Thần tăng.

Nhưng Thần Phủ Khai Sơn đã nhứt định liều chết, lão nhìn trừng trừng Thần Tăng, quát to:

- Bích Nhân Thần Tăng! Hãy tránh ra một bên! Cao Mãnh này tự biết không phải là đối thủ của ngươi, xong một khi ta liều chết thì dù ngươi có lợi hại đến đâu ta vẫn khinh thường!

Bích Nhân Thần Tăng mở hí đôi mắt ra một chút rồi nhắm lại liền. Tuy vậy mà ánh mắt xanh dờn chớp ngời trong không gian gieo lạnh rợn cho bầu không khí. Ánh mắt đó lướt nhanh trên xác chết của Trí Nhân.

Lâu lắm Thần tăng trầm lạnh giọng thốt:

- Ngươi đã làm cho Trí Nhân ra nông nổi như thế, rồi ngươi lại còn vung thần phủ toan chém ta. Đúng là ngươi gây sự để tìm cái chết. Tội ngươi đã đáng lắm rồi ta phải trừng trị ngươi. Nào hãy tiếp một chương của ta!

Vừa dứt lời, Bích Nhân Thần Tăng đã đẩy bàn tay tả tới.

Thần Phủ Khai Sơn Cao Mãnh biết sự tình nguy hại vội phi thân tạt sang một bên né tránh.

Chạm mất rồi.

Chương lực của Thần tăng đã chạm trúng ngực Thần Phủ Khai Sơn, khí huyết trong người lão như ngưng đọng lại, chân lão chập choạng lùi lại mấy bước, cổ gượng lắm mới khỏi ngã.

Thần Phủ Khai Sơn hết sức kinh ngạc nhìn ra vẫn thấy Bích Nhân Thần Tăng chuyển dịch thân pháp theo mình để giữ y khoảng cách.

Lão chưa kịp phản ứng bằng một cử động nào thì một chưởng thứ hai của Thần Tăng đã tiếp nối bay tới.

Không chậm trễ, Thần Phủ Khai Đơn khoa lưỡi phủ lên một vòng cốt chận khí thế của chưởng kinh từ địch vút sang.

Bùng!

Lưỡi phủ chạm nhâm chưởng kinh, bật thành tiếng kêu chấn động cục trường, Thần Phủ Khai Đơn bị bắn vọt ra xa ngoài ba trượng, rơi xuống chân tường rào của Tề Vương biệt phủ.

Bích Nhãn Thần Tăng vừa xê dịch thân pháp theo Thần Phủ Khai Đơn và sắp sửa đưa tay tả tung tiếp một chưởng thứ ba, bỗng từ nơi bên trong tường bay ra hai đạo kim quang.

Hai đạo kim quang vừa xuất hiện là lao vút tới người Bích Nhãn Thần Tăng.

Thần Tăng kêu Ạ lên một tiếng lớn khoác bàn tay lên. Một đạo kinh từ lòng phong bàn tay Thần Tăng vút đi cuốn hai đạo kim quang quăng trả vào bên trong tường nhưng hai đạo kim quang trong thoáng mắt lại bay trở ra ngoài, xẹt tới người Thần Tăng như trước.

Đồng thời có hai tiếng hú vọng lên lanh lảnh, vút tận lên không trung.

Nghe hai tiếng hú đó Bích Nhãn Thần Tăng không chờ hai đạo kim quang đến mình cấp tốc đứng lên phi vút về khu rừng bên cạnh.

Tiếng mõ kinh văng vẳng vang lên trong khu rừng rậm rồi nghe nhỏ dần dần đến im bặt.

Bên ngoài hai bóng người xuất hiện tại cục trường. Hai người đó là hai cha con thuộc giòng dõi của Kiếm Khách Vô Danh.

Trí Quả cũng đã nhanh chân chạy theo Bích Nhân Thần Tăng.

Hai cha con giòng dõi của Vô Danh Kiếm Khách trông thấy Thần Phủ Khai Đơn ngồi dựa chân tường vận công điều tức, cả hai không dám lên tiếng, chỉ thủ kiếm đứng lặng trong tư thế làm hộ pháp cho lão.

Khi tiếng gà báo hiệu canh ba thì Thần Phủ Khai Đơn đã khôi phục trọn vẹn tinh thần. Lão mở mắt ra, trông thấy hai bóng người trước mặt, vội cất tiếng:

- Đa tạ Vô Danh huynh cứu viện, nếu không thì đệ đã tán mạng dưới tay Bích Nhân ác tăng rồi. Ôn này đệ quyết ghi nhớ suốt đời.

Lão trầm giọng nói tiếp :

- Cứ theo tình hình này thì chiếc Kim Đảnh Võ Lâm đã khởi sự lộ tung tích trong giang hồ, do đó chẳng những chỉ có bọn Huyết Ma Bang dòm ngó mà thôi, lại còn cả những ẩn sĩ dị nhân cũng mong lòng chiếm đoạt. Đệ rất mong Vô Danh huynh sớm tìm gặp chiếc Đảnh quý cho khỏi rơi vào tay bọn vô lại, mà kiếp vận võ lâm phải trải qua hồi đen tối hãi hùng.

Thần Phủ Khai Sơn trầm buồn thấy rõ.

Một lúc sau lão từ biệt hai cha con Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ trở về quán trọ.

Sang đêm kế, Thần Phủ Khai Sơn y hẹn chờ đến canh ba trở lại ngôi nhà cũ của Tề Vương. Thần thái của lão hết sức sảng nhiên chứng tỏ nội thương đã tiếp nhận đêm trước hoàn toàn tiêu tan hết.

Gặp Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ, Thần Phủ Khai Sơn trông thấy đối tượng lộ vẻ ưu tư rõ rệt, lão chưa kịp hỏi gì thì Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ trầm giọng thốt:

- Đúng như lời Cao huynh nói, có rất nhiều nhân vật đến đây với mục đích tìm chiếc Kim Đảnh, chứ không phải một Huyết Ma Bang.

Thần Phủ Khai Sơn hấp tấp hỏi:

- Vô Danh huynh đã phát giác ra được điều gì mới lạ?

Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ đáp:

- Phần đệ thì không thấy gì, nhưng Ngươn Nhi thì sớm mai này như thường lệ nó đi tuần phía sau, đột nhiên nó đã thấy một tà áo đen thoáng qua rồi biến mất. Lúc trưa này nó lại còn nghe tiếng người, nhưng cả hai lần nó đều chẳng tìm thấy ai cả. Cao huynh nghĩ xem mình phải làm sao đây?

Thần Phủ Khai Sơn trầm ngâm một lúc, rồi thốt:

- Đệ thấy không còn cách nào hơn là cấp tốc tìm cho được chiếc Kim Đảnh rồi cấp tốc rời bỏ nơi này.

Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ gật đầu:

- Đệ cũng thấy chỉ có cách ấy mà thôi. Vạn như chiếc Kim Đảnh rơi vào tay người khác thì đệ thà chết hơn là nhường nó lại cho ai như là kẻ chiếm nó thuộc hàng vô lại.

Y đứng lên nắm tay Thần Phủ Khai Sơn:

- Minh đi thôi, đến chỗ mà đệ đã nói với Cao huynh trong đêm rồi.

Thần Phủ Khai Sơn theo họ, rời khỏi phòng đi thẳng về phía sau.

Ngôi nhà rộng lớn chia ra nhiều dãy dọc ngang lâu đời không có người ở, lúc đêm khuya nghe hoang vắng lạnh lùng vô cùng, lười nhện giăng khắp nẻo, mùi mốc meo bốc mọi nơi, phải là người có can trường lắm mới dám lưu trú tại đây.

Tề Vương Phủ gồm có chín sân lộ tỉnh, mỗi lộ tỉnh nối liền hai dãy nhà, tiền sảnh và hậu sảnh hai bên dãy nhà lại còn nhiều gian phòng.

Cứ mỗi một sân lộ tỉnh kể như một vòng dinh thự.

Cả ba đi từ vòng dinh thự thứ ba đến vòng dinh thự thứ năm, bỗng gặp một tử thi.

Họ kinh ngạc dừng chân lại đứng nhìn xác chết.

Thần Phủ Khai Sơn và Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ là người từng trải nên trông thấy xác chết cả hai không biểu lộ ý kiến gì, chỉ có Ngươn Nhi vì niên thiếu nên gặp việc gì là có phản ứng ngay. Hắn kêu lên:

- Thì ra chúng đã đánh giết nhau tại đây? Tại sao thế? Chúng đã tìm được chỗ chôn dấu Kim Đảnh rồi chăng?

Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ suy gẫm lời nói của con trai cho là hữu lý:

- Rất có thể như vậy lắm! Chúng có phát hiện ra chiếc Kim Đảnh quý mới có ý chụp tranh, chứ nếu không thì chúng có ra mặt chống nhau làm gì cho bại lộ hành tung?

Thần Phủ Khai Sơn chưa có ý kiến gì? Lão bước quanh xác chết, quan sát.

Đột nhiên, lão reo lên:

- Xác chết này đúng là Trí Quả, tên hòa thượng còn lại trong hai tên đã theo Bích Nhân Thần Tăng.

Cúi xuống nhìn vào chỗ thương tích của Trí Quả, Thần Phủ Khai Sơn trầm ngâm một lúc nữa, đoạn từ từ cất tiếng:

- Hắn bị kiếm điểm trúng ba huyết nơi ngực. Theo chỗ để nhận xét, thì vết thương thế này do Tam Huyền Kiếm Pháp gây ra...mà Tam Huyền Kiếm Pháp là tuyệt học của phái Võ Dương.

Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ kinh ngạc:

- Cao huynh nhận xét rất đúng. Chính đệ cũng đang nghi ngờ những cao thủ của hai phái đó hiện có mặt nơi ngôi nhà này...

Thần Phủ Khai Sơn xô vạt xác chết qua một bên, nhìn bên đối diện, không thấy gì thêm. Cả ba từ từ đi tới.

Vô Danh hậu duệ kiếm khách thấp giọng rỉ bên tai Thần Phủ Khai Sơn:

- Trong mấy tháng nay, cha con đệ đã đào xới tất cả các góc nhà trong khu biệt thự này, nhưng chung qui vẫn không tìm thấy gì khả nghi cả. Cách nay mấy hôm, cha con đệ đào trúng một bững đá, bên dưới bững đá đó là một huyết đạo, khi xuống bên dưới thì phát giác ra không phải là một con đường hầm duy nhất, mà là muôn ngàn con đường hầm chằng chịt tung hoành, nếu không lưu ý, mình dám bị lạc không tìm được lối lên. Kế đó, bọn Huyết Ma Bang tới quấy nhiễu luôn luôn, thành ra phải đối phó với chúng mỗi đêm, không còn thì giờ đâu tiếp tục công trình khám phá.

Thần Phủ Khai Sơn chớp ngời ánh mắt:

- Chỗ Vô Danh huynh tìm gặp đó, rất có nhiều hy vọng là nơi chôn dấu Kim Dẫn.

Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ gật đầu:

- Đệ chỉ mong như thế và xin thần linh che mắt bọn tham tàn đừng cho chúng thấy nơi ấy.

Họ đã đi đến vòng dinh thứ sáu.

Vô Danh hậu duệ kiếm khách nhìn trước nhìn sau, trông tả, trông hữu, đoạn thốt khẽ:

- Cao huynh! Nơi đây là chỗ cuối cùng của phòng ở, còn mấy dãy phía trong cùng không phải là chỗ trú cư, nên mình khỏi cần đi xa hơn nữa.

Bổng y thấy một cánh cửa phòng khép hờ, y giật mình tự nghĩ:

- Đã có ai vào chiếm ngụ trong ấy rồi sao chứ?

Thần Phủ Khai Đơn vội bước tới, xô cánh cửa vệt ra, bước vào.

Lão vừa vào liền thụt lùi ra ngoài liền, mặt lão biến sắc.

Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ lấy làm lạ, hỏi:

- Cao huynh thấy gì mà có vẻ sợ hãi như vậy?

Thần Phủ Khai Đơn vẫn còn xanh mặt:

- Tử thi! Không biết bao nhiêu tử thi mà nói.

Vô Danh hậu duệ kiếm khách sấn tới trước, toan lách mình chui qua cửa vào trong.

Thần Phủ Khai Đơn gọi thét:

- Vô Danh huynh! Đề phòng ám toáng! Đừng vào vội!

Vô Danh hậu duệ kiếm khách với tay ra sau lưng, rút thanh Kim Kiếm thủ sẵn.

Đoạn cả ba vận cương đề khí phòng hộ toàn thân, bước vào.

Convert To PDF - Phương Vô Kỳ
- May 2003 -